

**"মৰমৰ সন্তানসকল – যোগৰ দ্বাৰা তত্ত্বসমূহক পাৰন কৰি তোলাৰ সেৱা কৰা কিয়নো যেতিয়া
তত্ত্বসমূহ পাৰন হ'ব তেতিয়া এই সৃষ্টিত দেৱতাসকলে চৰণ ৰাখিব"**

***প্ৰশ্ন :-** তোমালোকৰ নতুন ৰাজধানীত কোনোধৰণৰ অশান্তি হ'ব নোৱাৰে - কিয় ?

***উত্তৰ :-** 1) কিয়নো তোমালোকে সেই ৰাজ্য পিতাৰ দ্বাৰা উত্তৰাধিকাৰত পোৱা, 2) বৰদাতা পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক এতিয়াই বৰদান অৰ্থাৎ উত্তৰাধিকাৰ দি দিছে, যাৰ বাবে তাত অশান্তি হ'ব নোৱাৰে। তোমালোক পিতাৰ হৈ যোৱাৰ বাবে সকলো সম্পত্তি লৈ লোৱা।

ওঁম্ শান্তি। সন্তানসকলেতো জানে, যাৰ আমি সন্তান হওঁ, তেওঁক সঁচা চাহাব বুলিও কোৱা হয় সেয়েহে আজিকালি তোমালোক সন্তানসকলকো চাহেবজাদে (প্ৰভুৰ সন্তান) বুলি কোৱা হয়। সঁচাৰ ওপৰতো এষাৰি বাক্য আছে - সঁচা খোৱা, সঁচা পিন্ধা। যদিও এয়া মনুষ্যই কোৱা কথা কিন্তু এয়া পিতাই বহি বুজায়। সন্তানসকলে জানে সকলোতকৈ উচ্চৰো উচ্চ পিতা যাৰ বহুত মহিমা আছে, যাক ৰচয়িতা বুলিও কোৱা হয়। প্ৰথমতে সন্তানসকলৰ ৰচনা। পিতাৰ সন্তান নহয় জানো। সকলো আত্মা পিতাৰ সৈতে থাকে। সেইখনক পিতাৰ ঘৰ বুলি কোৱা হয়, মিঠা ঘৰ। এয়া কোনো ঘৰ নহয়। সন্তানসকলে জানে যে তেওঁ আমাৰ সকলোতকৈ মিঠা পিতা। শান্তিধাম হ'ল মিঠা ঘৰ। আকৌ সত্যযুগো মিঠা ঘৰ হয় কিয়নো তাত ঘৰত শান্তি থাকে। ইয়াত ঘৰত লৌকিক মা-পিতাৰো আশান্তি আছে সেই কাৰণে গোটেই জগততে অশান্তি। তাততো ঘৰতো শান্তি আৰু গোটেই জগততো শান্তি থাকে। সত্যযুগক নতুন সৰু জগত বুলি কোৱা হ'ব। এইখন পুৰণি কিমান ডাঙৰ সৃষ্টি। সত্যযুগত সুখ-শান্তি থাকে। কোনো হাই-কাজিয়াৰ কথা নাই কিয়নো বেহদৰ পিতাৰ পৰা শান্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হৈছে। গুৰু-গোঁসায়ে আশীৰ্বাদ দিয়ে - পুত্ৰবান ভৱ, আয়ুস্মান ভৱ। এয়া কোনো নতুন আশীৰ্বাদ নিদিয়। পিতাৰ পৰাতো স্বতঃ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। এতিয়া পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক এয়া সোঁৱৰাই দিছে। সেই পাৰলৌকিক পিতাক ভক্তি মৰ্গত সকলো ধৰ্মৰ লোকে স্মৰণ কৰে, যেতিয়া সৃষ্টিখন দুখৰ হৈ পৰে। এয়া হয়েই পতিত পুৰণি সৃষ্টি। নতুন সৃষ্টিত সুখ থাকে, অশান্তিৰ নামেই নাই। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলতো পবিত্ৰ গুণৱান হ'ব লাগে। নহ'লে বহুত শান্তি খাব লাগিব। পিতা পিতাৰ লগতে ধৰ্মৰাজো হয়, হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰাওঁতা। ট্ৰিবুনেল (বিচাৰ সভা) বহে। পাপৰ শাস্তিতো নিশ্চয় পাব লাগিব। যিয়ে ভালদৰে যত্ন কৰে, তেওঁলোকে জানো শান্তি খাব। পাপৰ শান্তি পোৱা যায়, যাক কৰ্মভোগ বুলি কোৱা হয়। এয়াতো ৰাৱণৰ পৰৰ ৰাজ্য, ইয়াত অপাৰ দুখ। ৰাম ৰাজ্যত অপাৰ সুখ থাকে। তোমালোকেতো বহুতকে বুজোৱা তাৰ ভিতৰত কোনোৱে তৎক্ষণাত বুজে আৰু কোনোৱে দেৰিকৈ বুজে। কমকৈ বুজিলে জানিবা তেওঁ ভক্তি দেৰিকৈ কৰিছে। যিয়ে আৰম্ভণিৰে পৰা ভক্তি কৰিছে, তেওঁলোকে জ্ঞানো সোনকালে বুজি ল'ব কিয়নো তেওঁলোক আগত যাব লাগিব।

তোমালোকে জানা যে আমি আত্মাসকল মিঠা ঘৰৰ পৰা ইয়ালৈ আহিছো। চাইলেন্স (মৌনতা), মুভি (ছায়াছবি), ট'কী (কথাছবি) আছে নহয়। সন্তান ধ্যানলৈ গ'লে শুনায় যে তাত মুভি চলে। জ্ঞান মৰ্গৰ সৈতে তাৰ কোনো সম্বন্ধ নাই। মুখ্য কথা হ'ল নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা, বচ আৰু একো কথা নাই। পিতা নিৰাকাৰ, সন্তানো অৰ্থাৎ আত্মাও এই শৰীৰত নিৰাকাৰ, আৰু কোনো কথাই নাই। আত্মাৰ প্ৰেম এজন পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সৈতেই আছে। শৰীৰতো সকলো পতিত। গতিকে পতিত শৰীৰৰ সৈতে প্ৰেম হ'ব নোৱাৰে। আত্মা যদিও পাৰন হৈ যায় কিন্তু শৰীৰতো পতিত হয়। পতিত সৃষ্টিত শৰীৰ পাৰন নহয়েই। আত্মাতো ইয়াতেই পাৰন হ'ব লাগিব, তেতিয়াহে এই

02-08-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

পুৰণি শৰীৰৰ বিনাশ হ'ব। আত্মাতো অবিনাশী হয়। আত্মাৰ কাম হ'ল বেহদৰ পিতাক স্মৰণ কৰি পাৰন হোৱা। আত্মা পবিত্ৰ হ'লে শৰীৰো পবিত্ৰ লাগে। সেয়া পোৱা যাব নতুন সৃষ্টিত। আত্মাসকল পাৰন হওকচোন, আত্মাই এজন পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সৈতেহে যোগ লগাব লাগে। বচ, এই পতিত শৰীৰকতো চুবও নালাগে। এয়া আত্মাসকলৰ সৈতে পিতাই কথা পাতে। বুজিবলগীয়া কথা নহয় জানো। সত্যযুগৰ পৰা কলিযুগলৈকে শৰীৰৰ লগতেই ওলমি থাকা। যদিও তাত শৰীৰ আৰু আত্মা দুয়ো পবিত্ৰ, তাত বিকাৰলৈ নাযায়, যাৰ দ্বাৰা শৰীৰ বা আত্মা বিকাৰী হ'ব। বল্লভাচাৰীও আছে, চুবলৈ নিদিয়ৈ। তোমালোকে জানা যে তেওঁলোকৰ আত্মা কোনো নিৰ্বিকাৰী পবিত্ৰ নহয়। সেয়া এক বল্লভাচাৰী পত্নী হয় যিয়ে নিজকে উচ্চ কুলৰ বুলি ভাবে, শৰীৰকো চুবলৈ নিদিয়ৈ। এইটো নুবুজে যে আমি বিকাৰী অপবিত্ৰ, শৰীৰতো ভ্ৰষ্টাচাৰেৰে জন্ম হৈছে। এই কথাবোৰ পিতাই আহি বুজায়। আত্মা পাৰন হৈ গৈ থাকে গতিকে শৰীৰো সলনি কৰিব লগা হয়। শৰীৰ পাৰন তেতিয়াহে হ'ব যেতিয়া 5 তত্ত্ব পাৰন হ'ব। সত্যযুগত তত্ত্বও পবিত্ৰ হয়, সেইবাবে শৰীৰো পবিত্ৰ হয়। দেৱতাসকলে পতিত শৰীৰত, পতিত ধৰণীত খোজ নিদিয়ৈ। তেওঁলোকৰ আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটা পবিত্ৰ, পাৰন হোৱাৰ বাবে তেওঁলোকে সত্যযুগতহে খোজ দিয়ে। এয়া হৈছে পতিত সৃষ্টি। আত্মাই পাৰলৌকিক পিতা পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰে। এজন হৈছে শৰীৰৰ পিতা, আনজন হৈছে অশৰীৰী পিতা। আশৰীৰী পিতাক স্মৰণ কৰে কিয়নো তেওঁৰ পৰা নিশ্চয় এনেকুৱা সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ পাইছে সেইবাবে স্মৰণ নকৰাকৈ থাকিব নোৱাৰে। যদিও এই সময়ত তমোপ্ৰধান হৈছে, তথাপি সেইজন পিতাক নিশ্চয় স্মৰণ কৰে। কিন্তু এইটো আকৌ ওলোটো শিক্ষা পায় যে ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপি। আকৌ এইটো কথাতো মূৰ্ছিত হৈ যায় যে মনুষ্য, মনুষ্যই হয়গৈ। এই সকলোবোৰ ভুল পিতাই আহি বুজায়। পিতাই এটাই "মনমনাভৰ" মন্ত্ৰ দিয়ে, তাৰো অৰ্থ থকা উচিত। নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। বচ, এইটো নিচাতে যেন থকা যাৰ দ্বাৰা তোমালোক পাৰন হ'ব পাৰিবা। দেৱতাসকল হৈছে পবিত্ৰ, এতিয়া পুনৰ পিতা আহি এনেকুৱা পবিত্ৰ কৰি তোলে। সন্মুখত লক্ষ্য-উদ্দেশ্য ৰাখি দিয়ে, যিসকল মূৰ্তি গঢ়োঁতা থাকে, মনুষ্যৰ চেহেৰা চাই তেওঁলোকে তৎক্ষণাত তেনেকুৱা মূৰ্তি গঢ়ি দিয়ে। এনে লাগে যেন জীৱন্ত ৰূপতহে সন্মুখত বহি আছে। সেয়াতো জড় মূৰ্তি হৈ যায়। ইয়াত পিতাই তোমালোকক কয় - তোমালোক এনেকুৱা চৈতন্য লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'ব লাগিব। কেনেকৈ হ'বা? তোমালোক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা এই পঢ়া আৰু পবিত্ৰতাৰ দ্বাৰা হ'বগৈ। এইখন হৈছেই মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ স্কুল। তেওঁলোক যিসকলে মূৰ্তি আদি গঢ়ে, তাক আৰ্ট (কলা) বুলি কোৱা হয়। হুবহু সেই চেহেৰা আদি বনায় ইয়াত হুবহুৰ কথাই নাই। এয়াতো হৈছে জড় চিত্ৰ, তাততো তোমালোক নেচাৰেল (প্ৰাকৃতিক) চৈতন্য হ'বগৈ নহয় জানো। 5 তত্ত্বৰ চৈতন্য শৰীৰ হ'ব। এয়াতো মনুষ্যৰ জড় চিত্ৰ বনোৱা হৈছে। হুবহুতো হ'ব নোৱাৰে কিয়নো দেৱতাৰ ফটোতো উলিয়াব নোৱাৰে। ধ্যানত যদিও সাক্ষাৎকাৰ কৰে কিন্তু ফটো ল'ব নোৱাৰে। এনেকৈ ক'ব যে মই এনেকুৱা দৰ্শন কৰিছো। চিত্ৰতো নিজে বা অন্য কোনেও বনাব নোৱাৰে। নিজে তেতিয়া এনেকুৱা হ'ব যেতিয়া পিতাৰ পৰা সম্পূৰ্ণ জ্ঞান ল'ব, তেতিয়া হুবহু কল্পৰ আগৰ দৰে হ'ব। এয়া কেনেকুৱা প্ৰাকৃতিক চমৎকাৰ ড্ৰামা (নাটক)। পিতাই বহি এই প্ৰাকৃতিক কথাবোৰ বুজায়। মনুষ্যৰতো এইবোৰ কথা খেয়ালতো নাথাকে। তেওঁলোকৰ (দেৱী-দেৱতাৰ) আগত গৈ মূৰ দোৱায়, এনেকৈ ভাবে যে এওঁলোকে ৰাজ্য কৰি গৈছে। কিন্তু কেতিয়া? এয়া নাজানে। আকৌ কেতিয়া আহিব বা কি কৰিব, একো নাজানে। তোমালোকে জানা সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী যি হৈ গৈছে, সেয়া পুনৰ হুবহু নিশ্চয় হ'ব, এই জ্ঞানৰ দ্বাৰা। ৰণ্ডাৰ (আচৰিত) নহয়নে! গতিকে এতিয়া পিতাই বুজায় - এনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ কৰিলে তোমালোক দেৱতা হ'বগৈ। এষ্ট্ৰিভিটি (কৰ্মকাণ্ড) সেয়াই চলিব যি সত্যযুগ-ত্ৰেতাত চলিছিল। কিমান যে আচৰিত জ্ঞান। এয়া বুদ্ধিত তেতিয়াহে থাকিব যেতিয়া অন্তৰ পৰিক্ষাৰ হ'ব। সকলোৰে বুদ্ধিত

এইবোৰ কথা নাথাকে। যত্নৰ প্ৰয়োজন। যত্ন নকৰিলে কোনোবাই ফল প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰে জানো। পিতাইতো পুৰুষাৰ্থ কৰাই থাকে। যদিও ড্ৰামা অনুসাৰেই হয় কিন্তু পুৰুষাৰ্থতো কৰিবলগীয়া হয়। এনেই জানো বহি থাকিব - ড্ৰামাত যদি আছে মোৰ পুৰুষাৰ্থ হৈ যাব। এনেকুৱাও জংঘলী খেয়াল (চিন্তা) কৰা ব্যক্তি বহুত থাকে - আমাৰ ভাগ্যত আছে যদি পুৰুষাৰ্থ নিশ্চয় চলিব। হেৰ', পুৰুষাৰ্থতো তোমালোকে কৰিব লাগে। পুৰুষাৰ্থ আৰু প্ৰালন্ধ আছে। মনুষ্যই সোধে পুৰুষাৰ্থ উচ্চ নে প্ৰালন্ধ উচ্চ? এতিয়া উচ্চতো প্ৰালন্ধহে হয়। পিছে পুৰুষাৰ্থক উচ্চত ৰখা হয় যাৰ দ্বাৰা প্ৰালন্ধ জমা হয়। প্ৰত্যেক মনুষ্য মাত্ৰই পুৰুষাৰ্থৰ দ্বাৰাই সকলো পায়। কোনোবা এনেকুৱা পাথৰ বুদ্ধিৰো আছে যিয়ে ওলোটাকৈ বুজি লয়। বুজা যায় তেওঁৰ ভাগ্যত নাই। ভাঙি পৰে। ইয়াত সন্তানসকলক কিমান পুৰুষাৰ্থ কৰায়। ৰাতিয়ে-দিনে বুজাই থাকে। নিজৰ কেৰেণ্টাৰ (চৰিত্ৰ) নিশ্চয় সলনি কৰিব লাগে।

প্ৰথম নম্বৰ কেৰেণ্টাৰ (চৰিত্ৰ) হ'ল পাৱন হোৱা। দেৱতাতো পাৱন হয়েই। পিছত যেতিয়া অধোগতি হয়, কেৰেণ্টাৰ (চৰিত্ৰ) বেয়া হৈ যায় তেতিয়া একেবাৰে পতিত হৈ যায়। তোমালোকে এতিয়া জানা যে আমাৰতো এ ৱান (A1; অতি ভাল) কেৰেণ্টাৰ (চৰিত্ৰ) আছিল। পিছত একেবাৰে অধোগতি হৈ গ'ল। সকলোৰে আধাৰ হৈছে পবিত্ৰতা, ইয়াতেই বহুত ডিফিকল্টি (কঠিনতা) হয়। মনুষ্যৰ চকুৱে (দৃষ্টিয়ে) বহুত প্ৰবঞ্ছনা কৰে কিয়নো এয়া হৈছে ৰাৱণৰ ৰাজ্য। তাত চকুৱে প্ৰবঞ্ছনা নকৰে। জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পোৱা যায় সেয়েহে ৰিলিজন ইজ্ মাউট (ধৰ্মই শক্তি) বুলি কোৱা হয়। সৰ্বশক্তিমান পিতাহে আহি এই দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। কৰাত সকলো আত্মায়ে কৰে কিন্তু মনুষ্যৰ ৰূপত কৰিব। সেই পিতা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ, দেৱতাসকলতকৈ তেওঁৰ মহিমা একেবাৰে বেলেগ। তেন্তে এনেকুৱা পিতাক তোমালোকে কিয় স্মৰণ নকৰিবা। তেওঁকেই জ্ঞানৰ সাগৰ, বীজৰূপ বুলি কোৱা হয়। তেওঁক “সত্য চৈতন্য আনন্দ” স্বৰূপ বুলি কিয় কোৱা হয়? বৃক্ষৰ বীজ থাকে, সেই বীজো বৃক্ষৰ বিষয়ে জ্ঞাত নহয় জানো। কিন্তু সেয়া হৈছে জড় বীজ। সেই বৃক্ষৰ আত্মা জড় হয়, মনুষ্যৰ মাজত আকৌ চৈতন্য আত্মা থাকে। চৈতন্য আত্মাক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলিও কোৱা হয়। বৃক্ষ সৰুৰ পৰা ডাঙৰ হয়। তেন্তে নিশ্চয় আত্মা আছে কিন্তু কথা ক'ব নোৱাৰে। পৰমাত্মাৰ কিমান মহিমা, জ্ঞানৰ সাগৰ..... এই মহিমা আত্মাৰ নাই, পৰম আত্মা মানে পৰমাত্মাক কোৱা হয়, আকৌ তেওঁক ঈশ্বৰ আদি বুলিও কয়। আচল নাম হ'ল পৰমপিতা পৰমাত্মা। পৰম অৰ্থাৎ সুপ্ৰিম (উচ্চতম)। বহুত উচ্চ মহিমাও কৰে। এতিয়া দিনে-প্ৰতিদিনে মহিমাও কম হয় কিয়নো প্ৰথমে বুদ্ধি সতো আছিল পিছত ৰজো, তমোপ্ৰধান হৈ পৰে। এই সকলোবোৰ কথা পিতাই আহি বুজায়। মই প্ৰত্যেক 5 হাজাৰ বছৰৰ মূৰত আহি পুৰণি সৃষ্টিক নতুন কৰি গঢ়ি তোলো। গোৱাও হয় যে সত্যযুগ হৈছে সত্য, আৰু তাত যিবোৰ হয় সেয়াও সত্য..... (শিখ সকলৰ গ্ৰন্থ চাহিবত উল্লেখ আছে) বহুত ভাল বৰ্ণনাও আছে কিয়নো তেওঁলোক তথাপি ইমান পতিত নহয়। পিছত অহাসকল ইমান পতিত নহয়। ভাৰতবাসীয়েই বহুত সতোপ্ৰধান আছিল, তেওঁলোকেই আকৌ বহুত জন্মৰ অন্তিমত তমোপ্ৰধান হৈছে, অন্য ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপকসকলৰ কাৰণে এনেকৈ কোৱা নহয়। বাকী ধৰ্মবোৰ বেছি সতোপ্ৰধানো নহয়, বেছি তমোপ্ৰধানো নহয়। বহুত সুখো দেখা নাই, বহুত দুখো নেদেখিব। সকলোতকৈ বেছি তমোপ্ৰধান বুদ্ধি কাৰ হৈছে? যিসকল প্ৰথমতে দেৱতা আছিল, তেওঁলোকেৰে সকলো ধৰ্মতকৈ বেছি অধোগতি হৈছে। যদিও ভাৰতৰ মহিমা কৰে কিয়নো বহুত পুৰণা হয়। বিচাৰ কৰিলে দেখা যায় এই সময়ত ভাৰতৰ বহুত অধোগতি হৈছে। উত্থান আৰু পতন ভাৰতৰেই হয় অৰ্থাৎ দেৱী-দেৱতাসকলৰ হয়। এয়া বুদ্ধিৰে বুজিব লাগে। আমি বহুত সুখো দেখিছো যেতিয়া সতোপ্ৰধান আছিলো, আকৌ দুখো বহুত দেখিছো কিয়নো তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে। মুখ্য হৈছে 4 টা ধৰ্ম - দ্বিটিজিম্ (দেৱী-দেৱতা), ইছলামীজিম্ (ইছলাম), বুদ্ধিজিম্ (বুদ্ধ) আৰু খ্ৰীষ্টিয়ানিজিম্ (খ্ৰীষ্টান)। বাকী ইয়াৰ পৰা বুদ্ধি হৈ গৈ আছে। এই ভাৰতবাসীয়েতো নাজনেই যে

02-08-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

আমি কোন ধৰ্মৰ। ধৰ্মৰ বিষয়ে নাজনাৰ বাবে ধৰ্মই এৰি দিয়ে। বাস্তৱতে সকলোতকৈ মুখ্য ধৰ্ম হৈছে এইটো। কিন্তু নিজৰ ধৰ্মক পাহৰি গৈছে। যিসকল জ্ঞানী আৰু বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন তেওঁলোকে ভাবে যে এওঁলোকৰ নিজৰ ধৰ্মত কোনো বিশ্বাস নাই। নহ'লে ভাৰত কি আছিল, এতিয়া কি হৈ গ'ল ! পিতাই বহি বুজায় - সন্তানসকল, তোমালোক কি আছিল! গোটেই ইতিহাস বহি বুজায়। তোমালোক দেৱতা আছিল, আধাকল্প ৰাজ্য কৰিলা আকৌ আধাকল্পৰ পিছত ৰাৱণ ৰাজ্যত ধৰ্ম ভ্ৰষ্ট, কৰ্ম ভ্ৰষ্ট হৈ গ'ল। এতিয়া পুনৰ তোমালোক দৈৱী সম্প্ৰদায়ৰ হৈ আছ। ভগৱানুবাচ (ভগৱানে কয়), পিতাই কল্পই-কল্পই তোমালোক সন্তানসকলহে বুজনি দি ঈশ্বৰীয় সম্প্ৰদায়ৰ কৰি তোলে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) নিজৰ অন্তৰৰ শুদ্ধিকৰণৰ দ্বাৰা পিতাৰ ৰাণ্ডৰফুল (চমৎকাৰ) জ্ঞান জীৱনত ধাৰণ কৰিব লাগে, পুৰুষাৰ্থৰ দ্বাৰা উচ্চ প্ৰালন্ধ জমা কৰিব লাগে। ড্ৰামা বুলি কৈ ৰৈ যাব নালাগে।
- (2) ৰাৱণ ৰাজ্যৰ আসুৰী দৃষ্টিৰ প্ৰবঞ্জনৰ পৰা ৰক্ষা পাবৰ কাৰণে জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰে চোৱাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। পবিত্ৰতা যিটো এক নম্বৰ চৰিত্ৰ, সেয়াহে ধাৰণ কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** সত্যতাৰ ফাউণ্ডেচনৰ (আধাৰৰ) দ্বাৰা চলন আৰু চেহেৰাৰে দিব্যতাৰ অনুভূতি কৰাওঁতা সত্যবাদী হোৱা

জগতত অনেক আত্মাই নিজকে সত্যবাদী বুলি কয় বা ভাবে কিন্তু সম্পূৰ্ণ সত্যতা পবিত্ৰতাৰ আধাৰত হয়। পবিত্ৰতা যদি নাই তেন্তে সদায় সত্যতাত থাকিব নোৱাৰে। সত্যতাৰ ফাউণ্ডেচন (আধাৰ) হৈছে পবিত্ৰতা আৰু সত্যতাৰ প্ৰেক্টিকেল (বাস্তৱিক) প্ৰমাণ হ'ল চেহেৰা আৰু চলনত দিব্যতা থাকিব। পবিত্ৰতাৰ আধাৰত সত্যতাৰ স্বৰূপ স্বতঃ আৰু সহজ হয়। যেতিয়া আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়ো পবিত্ৰ হ'ব তেতিয়া কোৱা হ'ব সম্পূৰ্ণ সত্যবাদী অৰ্থাৎ দিব্যতা সম্পন্ন দেৱতা।

***শ্লোগান:-** বেহদৰ সেৱাত ব্যস্ত হৈ থাকা তেতিয়া বেহদৰ বৈৰাগ্য স্বতঃ আহিব।

ওঁম্ শান্তি!!
